

“Quan no es vol pactar, l'esgrima té poc sentit”

“En un poble com Borrassà, el servei públic et toca un moment o altre”

“La política, com la vida, té moltes vies i maneres diferents de solucionar els problemes”

Què el va motivar a entrar en la política? Amb 19 anys era el secretari de l'Ateneu de Borrassà. En un poble petit, en un lloc o altre del servei públic et toca ser en un moment o altre. Després d'unes eleccions, l'alcalde buscava una persona jove i van pensar en mi. L'alcalde del moment, en Joan Soler, em va demanar que hi fos i hi vaig ser. Aquesta és la manera com s'entra en política en un poble petit. Des de llavors que m'hi dedico més o menys. D'alcalde al Consell Comarcal i d'aquí al Parlament, passant per ser delegat de dues conselleries en dues ocasions. Els alcaldes van al consell i, com que era funcionari, vaig poder accedir –perquè m'ho havien ofert– anar a les delegacions territorials, primer de Benestar Social i més tard d'Empresa i Ocupació. Tot això em va passar sense gairebé adonar-me'n. Era director territorial com a funcionari. En aquest procés vaig anar coneixent les necessitats de la gent i m'hi vaig anar implicant. En les eleccions del 2017, unes eleccions traumàtiques, forçades pel govern espanyol en aplicació de l'article 155, em van demanar d'anar a les primàries. En fi, que vaig acabar al Parlament. Diputat el 2017, per tant, de la nova fornada. Què en queda, de la vella manera de fer política? Vella o nova, no parlaria de bona i mala manera de fer política. Una persona que es dedica a la política ha d'observar la societat, ha de conèixer les seves necessitats, saber-les entendre i saber articular solucions per als problemes, que són molts. Potser amb aquella vella política pactista, si entén per vella política tenir capacitat de pacte sempre i capacitat d'anar a Madrid a buscar alguna competència més, potser sí que hi ha ponts trencats. Això no és el que vol ara la societat catalana ni és el que necessita la societat catalana. Ja hem vist que la política de l'a poc a poc, de l'anar fent, del pacte amb Madrid, no ens ha conduït enlloc. Ha conduït la Generalitat a una situació sense retorn. La Generalitat massa sovint no té recursos per afrontar problemes ni instruments per solucionar-los. De la manera de fer dels polítics més experimentats, en queda res? Els vells polítics eren persones carregades de bones intencions, que negociaven per al bé de la seva ciutadania. Només faltaria. Però a l'altre costat ens hem trobat que no han estat capaços de respectar pactes i respectar resultats. La política consisteix en fer pactes, només faltaria. I fer pactes amb qui no t'entens, que encara té més mèrit. L'ambigüitat és una estratègia dialèctica, parlamentària també. Continua sent-ho o ara s'és més directe? Existeix una temptació gran a ser ambigu, donar una coça endavant i que ho decideixi un altre. Però considero que és una mala estratègia perquè els problemes, un moment o altre, te'ls acabes trobant igualment. I sovint quan passa és perquè s'han enquistat i encara són més difícils de solucionar que en el primer moment quan hi topes. És cert també que hi ha qüestions que requereixen que hagin madurat. Com ara quines? Recordo les primeres vegades que es va legislar en l'àmbit mediambiental, que tot semblava barbaritats. I avui mateix la societat demana que es legisli en aquest sentit. La política, com la vida o les relacions socials, té moltes vies. I també hi ha maneres diferents de solucionar els problemes. La sensació que l'esgrima parlamentari de nivell està de baixa... Penso que és una percepció que obeeix a la realitat. Va en funció de la gent que hi ha, però també de la manera de fer política. I també una mica del temps. Parlàvem de tirar coça endavant i ajornar els problemes. Al Parlament ara hi ha una sèrie de partits que no volen arribar a acords de cap manera. Quan no es vol pactar, l'esgrima té poc sentit. Quan les posicions són molt enfrontades, amb atacs personals i judicialització de la política, llavors no hi ha una situació política normal. Tenim una situació política extraordinària: hi ha 3.000 represaliats en aquest país. Per tant, l'esgrima parlamentari lliga poc amb represaliats. Com es viu la tensió en la política catalana? Els de poble estem acostumats a saludar a tothom i tenir una relació cordial amb tots els veïns. Intento que en l'àmbit parlamentari això tendeixi a ser igual. Però tenint companys perseguits pel Suprem, pel jutjat número 13, companys inhabilitats i a la presó i companys a l'exili, és difícil mantenir la relació personal. M'hi

esforço perquè la ciutadania es mereix que els seus representants dialoguin. Però es fa difícil. I a casa com es viu? La política s'ha tractat a casa amb molta normalitat. Quan vivia amb els meus pares ja es parlava de política a casa, la meva àvia en parlava molt, de política. Els nens de casa han anat d'acte en acte i hi estan acostumats. Quan han hagut de sentir la defensa d'algun dels tòpics de la política i els polítics, s'enfaden. S'ha sentit dir a casa allò de "Vols dir que paga la pena?"... Això sí, la meva dona i jo érem professors. Del juliol al setembre ho teníem lliure. Teníem temps per fer moltes coses. Ara, amb la política, sobretot amb la local, sempre estàs lligat. De vacances purament, no hi ets mai. Però sí que paga la pena. Aquest serà el mandat de les renovables. Les renovables s'han d'afrontar com una qüestió de país. Fins i tot alguns haurem d'assumir instal·lacions que ens pertorbaran el dia a dia i el benestar de la comunitat. Ja no hi ha marge. Certament. S'ha d'afrontar la transició energètica i aquesta portarà la instal·lació d'infraestructures. On? On siguin menys perjudicials per al medi, el paisatge i les persones. S'ha d'abordar des del Parlament, lluny de partidismes, i la societat ha d'entendre que la instal·lació d'aquestes infraestructures és un mal menor. Es qüestiona l'on i el qui? S'ha d'abordar la titularitat d'aquestes infraestructures. Aquestes infraestructures han d'anar a petar a mans dels oligopolis. Borrassà té un sector afectat per les infraestructures –l'N II, l'AP-7, el TAV i la MAT–. L'espai que hi ha entre aquestes infraestructures és on haurien d'anar camps de plaques, per exemple. Aquest territori ja està molt afectat, camps de mal arribar, partits per infraestructures... Hem de ser llestos. S'haurà d'afavorir l'autogeneració de les famílies. No podem anar a remolc de les empreses. L'administració ho hauria d'haver decidit fa temps.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 09-09-2021, Pàgina 10

-El Punt Avui. Nacional 09-09-2021, Pàgina 10

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/politica/article/17-politica/2025468-quan-no-es-vol-pactar-l-esgrima-te-poc-sentit.html>